



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa **SAD Banská Bystrica, a. s.**, so sídlom Partizánska cesta 97, Banská Bystrica, IČO: X., *zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Ďurčeková, s. r. o., so sídlom Námestie slobody 5, Banská Bystrica*, proti odporcovi **Banskobystrickému samosprávnemu kraju**, so sídlom Námestie SNP 23, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 434/2010/ODDD z 03. decembra 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 25Sp/2/2011-65 z 27. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 25Sp/2/2011-65 z 27. mája 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) navrhovateľom

napadnuté rozhodnutie, ktorými odporca odňal navrhovateľovi dopravné licencie na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej autobusovej dopravy na vydané na prímestské autobusové linky č. 601406, trasa linky Banská Bystrica – Poniky – Dúbravica – Oravce – Banská Bystrica, č. 601407, trasa linky Banská Bystrica – Sebedín – Bečov – Hrochoť, č. 601411, trasa linky Banská Bystrica – Spania Dolina – Dolný Harmanec – Staré Hory Ružomberok, č. 601415, trasa linky Banská Bystrica – Rooseveltova nemocnica – Brezno, Mazorníkovo, č. 603440, trasa linky Banská Bystrica – Rooseveltova nemocnica – Brezno – Hnúšťa, č. 603441, trasa linky Podbrezová – Brezno – Tisovec, č. 603442, trasa linky Valaská – Piesok – Brezno – Pohronská Polhora, č. 603443, trasa linky Hronec – Brezno – Čierny Balog – Lom nad Rimavicou, č. 603444, trasa linky Podbrezová – Brezno – Braväcovo, č. 603445, trasa linky Valaská, Piesok – Brezno – Heľpa, č. 603446, trasa linky Valaská, Piesok ŽP – Brezno – Polomka – Závadka nad Hronom č. 603447, trasa linky Osrbliie – Jašenie – Predajná – Nemecká – Banská Bystrica, č. 603448, trasa linky Jašenie – Podbrezová – Valaská – Brezno, č. 603449, trasa linky Brezno – Valaská – Hronec – Osrbliie, č. 603450, trasa linky Brezno, Mazorníkovo – Brezno – Podbrezová č. 603451, trasa linky Brezno – Jarabá – Srdiečko – Podbrezová – Brezno, č. 603452, trasa linky Osrbliie – Hronec – Valaská – Podbrezová – Dolná Lehota – Krpáčovo, č. 603453, trasa linky Valaská, Piesok – Podbrezová – Horná Lehota, č. 603454 trasa linky Lučatin – Ráztoka – Nemecká – Podbrezová – Valaská, Piesok, č. 603455, trasa linky Podbrezová – Brezno – Šumiac – Telgárt, č. 603456, trasa linky Telgárt – Šumiac – Brezno, Banská Bystrica, Rooseveltova nemocnica, č. 603460, trasa linky Podbrezová – Brezno – Medveďovo – Fajtov – Komov – Dobroč, č. 603461, trasa linky Podbrezová – Brezno – Čierny Balog, Fajtov – Komov – Dobroč, č. 60362, trasa linky Čierny Balog, Dobroč – Brezno – Banská Bystrica.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 7ods. 1 veta prvá ods. 6 písm. b/ a ods. 2, písm. d/, § 39 ods. 1 a ods. 2, § 37 ods. 1, § 6 ods. 1 až 3 zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov účinného do 29.02.2012 (ďalej len „zákon č. 168/1996 Z. z.“ alebo „zákon o cestnej doprave“) a § 18 ods. 1 písm. g/ vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 311/1996 Z. z. ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave účinnej do 29.02.2012 (ďalej len „vyhláška č. 311/1996 Z. z.“), keď po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odporcu rozsudkom č. k. 25Sp/3/2010 z 28.05.2010 zotrval na svojom právnom názore, že pre naplnenie podmienky na odňatie dopravnej licencie podľa § 7 ods. 6 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z. z. je potrebné preukázať, že dopravca vlastní alebo má prenajatú technickú základňu pre vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej autobusovej

dopravy, má aj dostatok vodičov, prípadne ďalšieho technického personálu potrebného pre prevádzku autobusovej dopravy, má aj potrebnú technickú základňu.

Vychádzajúc zo záveru, že odporca v tomto smere vykonal potrebné dokazovanie, keď vyzval navrhovateľa na predloženie dokladov potrebných na preukázanie splnenia podmienky ustanovenej § 7 ods. 6 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z. z., krajský súd uzavrel, že schopnosť vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu z technických dôvodov je možné v prvom rade preukazovať dôkazmi preukazujúcimi vlastníctvo, prípadne nájom potrebného počtu autobusov, a existenciu pracovného vzťahu s potrebným počtom vodičov, revízorov a dispečerov; tieto skutočnosti patria medzi základné požiadavky pri udeľovaní dopravných licencií v súvislosti so zriadením autobusových liniek, avšak je logické, že bez ich existencie dopravca ani nemôže vykonávať „ďalej“ (po udelení dopravných licencií) pravidelnú autobusovú dopravu.

Podľa názoru krajského súdu predložením zmlúv so spoločnosťou KAR group, a. s., Ostrava a ČSAD LOGISTIK Ostrava, a. s., o uzatvorení budúcej nájomnej zmluvy na všetky vozidlá, ktorými by mal navrhovateľ ako dopravca vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu, ako aj zmluvy o budúcej dohode o dočasnom pridelení zamestnancov (všetkých vodičov) k inému zamestnávateľovi (navrhovateľovi) navrhovateľ nepreukázal jednu zo základných podmienok držiteľa dopravných licencií, a to, že disponuje potrebnou technickou a personálnou základňou na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy.

Krajský súd zaujal názor, že v danom prípade išlo iba o zmluvy predbežné, ktorých obsah bolo možné meniť dohodou strán bolo možné meniť obsah záväzkov aj pri uzatváraní konečnej zmluvy a napokon konečná zmluva by ani nemusela byť uzatvorená. Takýto stav považoval krajský súd v súvislosti so zabezpečením verejnej autobusovej dopravy za nežiaduci, vyvolávajúci už vopred neistotu pri uspokojovaní verejného záujmu, t. j. potrieb občanov v súvislosti s prepravou verejným dopravným prostriedkom.

Krajský súd dôvodil, že zákon č. 168/1996 Z. z. mal preto na mysli v súvislosti s preukazovaním technickej a personálnej základne len existenciu technickej základne (v tomto prípade išlo o vozidlá), ktorá bude vo vlastníctve alebo v nájme dopravcu, t. j. ustálený stav v rozhodnom období, a nie stav, keď všetky vozidlá potrebné na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy bude mať dopravca zabezpečené iba predbežnou dohodou, a to takou, že iba v budúcnosti, v prípade potreby bude uzatvorená riadna nájomná zmluva v stanovenej lehote.

Taktiež podľa názoru krajského súdu požiadavku istoty nespĺňa ani zmluva o budúcej dohode o dočasnom pridelení zamestnancov (120 zamestnancov), ktorí všetci boli v čase uzavretia zmluvy zamestnaní u zamestnávateľa v Českej republike.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa o nesprávnom postupe zo strany odporcu, keď tento neoznámil navrhovateľovi svoje výhrady k predloženým dokladom a nevyzval ho na podanie potrebného vysvetlenia k predloženým dokladom. V danom prípade, ako to vyplýva z priebehu konania navrhovateľ bol vyzvaný na predloženie viacerých dokladov a vo veci technickej a personálnej základne predložil už vyššie citované zmluvy o budúcich zmluvách. Po predložení týchto zmlúv už nebolo potrebné zo strany odporcu vyzývať navrhovateľa na ďalšie doklady, prípadne vysvetlenie, pretože zo zmlúv a z ďalších predložených dokladov už jednoznačne vyplýval stav, ako si navrhovateľ predstavoval naplnenie požiadavky na personálnu a technickú základňu. Zo strany správneho orgánu bolo už iba potrebné vyhodnotiť predložené doklady, a to v rozhodnutí aj urobil. Skutočnosti, ktoré uvádzal navrhovateľ v úvode odvolania (rozhodnutie o uložení zmien cestovných poriadkov zo dňa 25.11.2008 a udelenie licencií na totožné linky inému dopravcovi – SAD Zvolen, a. s.), ktorými odôvodňoval nemožnosť udržiavať personálnu a technickú základňu vo svojom vlastníctve súd nemohol akceptovať, pretože tieto skutočnosti boli predmetom iných konaní a rozhodnutí správneho orgánu, ktoré neboli predmetom odvolania.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že nepriznal navrhovateľovi ich náhradu, pretože v konaní nebol úspešný (§ 250l v spojení s § 250k ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 1 písm. d/ a f/ OSP a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie správneho orgánu zruší.

V dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje ani po skutkovej a ani po právnej stránke s rozhodnutím krajského súdu majúce za to, že na jeho strane ako dopravcu, ktorý disponuje dopravnými licenciami, nenastali žiadne dôvody a neboli splnené zákonné podmienky, aby správny orgán mohol v súlade s ustanoveniami zákona č. 168/1996 Z. z., tieto dopravné licencie odňať. Podľa navrhovateľa ani v správnom konaní a ani v konaní prvostupňového súdu neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali splnenie podmienok pre odňatie dopravných licencií navrhovateľovi.

Za odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP pokladal najmä skutočnosť, že krajský súd nesprávne zisťoval a posudzoval skutkový stav, keďže skúmal podmienky na udelenie licencií podľa zákona č. 168/1996 Z. z., pričom zistil, že podmienky vyžadujúce zákonom pre udelenie licencií údajne navrhovateľ nespĺňa. Vytýkal preto krajskému súd, že neskúmal podmienky pre možné odňatie dopravných licencií v nadväznosti na ustanovenia citovaného zákona o cestnej doprave.

Za odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP pokladal najmä skutočnosť, že krajský súd nesprávne posudzoval dôvody na možné odňatie dopravných licencií, ktoré už boli udelené. Prvostupňový súd nesprávne posudzoval dôvody, ktoré musí žiadateľ splniť podľa citovaného zákona o cestnej doprave na udelenie dopravnej licencie. Opäť zdôraznil, že je riadnym držiteľom dopravných licencií v súlade so zákonom o cestnej doprave. Navrhovateľ mal za to, že správny orgán a v konaní o opravnom prostriedku ani konajúci súd nezistili zákonným spôsobom skutkový stav, a aj zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávne právne závery. Navrhovateľ ako dopravca je riadnym držiteľom dopravných licencií a spĺňa všetky podmienky, ktoré citovaný zákon o cestnej doprave vyžaduje pre prevádzkovanie pravidelnej autobusovej dopravy. Navrhovateľ predložil odporcovi ako správne orgánu všetky požadované doklady tým, že spĺňa všetky podmienky, ktoré ukladá zákon č. 168/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov pre vykonávanie verejnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy. V tejto poukazujeme na skutočnosť, že k dnešnému dňu nie je navrhovateľovi zrejme, aké skutočnosti viedli správny orgán k začatiu konania o odňatí všetkých dopravných licencií.

Citujúc príslušné ustanovenia zákona č. 168/1996 Z. z. (§ 7 ods. 6 písm. b/) navrhovateľ poukazoval na účelové konanie správneho orgánu, keď tento nemal záujem rušiť autobusové linky a ani zastaviť vykonávanie pravidelnej dopravy, ale jeho záujmom bolo aby doprava na linkách prevádzkovaných navrhovateľom, mohla byť vykonávaná iným dopravcom. Predmetnému konštatovaniu svedčí podľa navrhovateľa jednak rozhodnutie správneho orgánu zo dňa 25.11.2008 „Uloženie zmien cestovných poriadkov“ voči navrhovateľovi a jednak udelenie licencií na totožné linky, ktoré vykonával navrhovateľ inému dopravcovi – Slovenskej autobusovej doprave Zvolen, a. s., už v decembri 2008.

Pokiaľ správny orgán konštatuje, že podľa predložených dokladov by ani v prípade schválenia cestovných poriadkov navrhovateľ nebol schopný začať prevádzku na linkách, na ktoré mu už boli udelené licencie, je takéto konštatovanie podľa navrhovateľa vo vzťahu posudzovania podmienok pre prípadne odňatie licencie právne irelevantné.

V tejto súvislosti považoval navrhovateľ za potrebné uviesť, že povinnosť začať prevádzku na linkách podľa dopravných licencií do 30 dní od právoplatnosti udelenia licencie sa v predmetnom prípade na navrhovateľa nemôže vzťahovať, nakoľko tento disponuje i v tomto čase platnými dopravnými licenciami a zároveň, schválenými cestovnými poriadkami. Dopravné licencie špecifikované v časti I. tohto podania boli odporcom ako príslušným správnym orgánom navrhovateľovi udelené a cestovné poriadky schválené, v roku 2007 a navrhovateľ podľa týchto licencií dopravu riadne vykonával do novembra 2008.

Navrhovateľ mal za to, že odporca v tomto prípade ako správny orgán pri rozhodovaní o odňatí dopravných licencií nepostupoval v súlade so zákonom. Odporca ako správny orgán počas celého konania o odňatí licencií navrhovateľovi špecifikovaných v časti I. tohto podania, postupoval nesprávnym spôsobom tak, že posudzoval podmienky, ktoré podľa zákona č. 168/1996 Z. z. predpisov musí splniť záujemca pre účely udelenia dopravnej licencie, keď odňať dopravnú licenciu možno striktno z dôvodov ustanovených v § 7 ods. 6 zákona č. 168/1996 Z. z.. Navrhovateľ podľa jeho názoru preukázal schopnosť ďalej vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu. Správny orgán tak nemal preukázanú neschopnosť navrhovateľa ďalej vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu, a teda nemohol postupovať podľa § 7 ods. 6 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z. z. a licencie odňať. Odporca postupoval podľa navrhovateľa nezákonne, tak ako by rozhodoval o udelení licencie a nie o odňatí licencie, preto skúmal nedôvodné splnenie podmienok na udelenie licencie a nie podmienok na odňatie licencie.

Navrhovateľ ako dopravca splnil všetky podmienky pre udelenie dopravných licencií, čoho dôkazom sú samozrejme platné dopravné licencie, ktorými k dnešnému dňu disponuje a spĺňa aj všetky podmienky vyžadujúce zákonom č. 168/1996 Z. z. pre vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej autobusovej dopravy podľa udelených licencií špecifikovaných v časti I. tohto podania, keď preukázal, že má zabezpečenú technickú a personálnu základňu pre výkon dopravy.

Pokiaľ správny orgán vo svojom rozhodnutí o odňatí licencií v nadväznosti na navrhovateľom predložené zmluvy poukázal na „zmluvnú voľnosť“ zmluvných strán pri uzatváraní zmlúv, kedy je možné meniť finálny obsah zmlúv, podľa navrhovateľa všetci dopravcovia vykonávajú dopravu aj keď vo verejnom záujme ako svoju podnikateľskú činnosť a zmluvné vzťahy medzi nimi a tretími osobami, ktoré sa týkajú aj zabezpečenia technickej a personálnej základne uzatvárajú najmä podľa Obchodného zákonníka.

V prípadoch obchodných zmlúv je bežné a samozrejmé, že zmluvné strany pristupujú k zmene obsahu zmlúv, a to i niekoľkokrát počas platnosti zmluvy.

Mal zato, že od žiadneho dopravcu, a to ani pri skúmaní podmienok pre vydanie licencie nemôže správny orgán vyžadovať záväzok, že obsah predložených zmlúv nebude zmenený ani v budúcnosti. Navrhovateľ správne mu orgánu predložil v rámci správneho konania zmluvy s určitým a zrozumiteľným obsahom, z ktorých nie je dôvod vyvodzovať žiadne pochybnosti.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporca ako správny orgán počas celého konania neoznámil navrhovateľovi, že má nejaké výhrady proti predloženým zmluvám, pričom listom č. 434/201 O/OD zo dňa 06.10.2010, ešte dodatočne dožadoval doklady na doplnenie.

Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že nepreukázal, že splnil podmienky pre vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej dopravy s odôvodnením, že predložené zmluvy uzatvorené so spoločnosťou KAR group, a. s., a ČSAD LOGISTIK Ostrava, a. s., nie sú zmluvami, ktoré by preukazovali zabezpečenie personálnej a technickej základne navrhovateľa pre vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej dopravy, a tvrdil, že podmienku zabezpečenia personálnej a technickej základne preukázal.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne vyjadril tak, že sa stotožňuje s právnym názorom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici. BBSK ako správny orgán v správnom konaní po vrátení napadnutého rozhodnutia na ďalšie konanie pokračoval v konaní v zmysle zákona č. 168/1996 Z. z. § 7 ods. 6 písm. b/, § 39 zákona o cestnej doprave v nadväznosti na § 18 Vyhlášky č. 311/1996 Z. z. (vykonávacia vyhláška v spojení s § 2, 3, 4, 6, a 8 zákona o cestnej doprave. Zdôraznil, že v zmysle § 39 ods. 2 zákona o cestnej doprave, sa ustanovenia v odseku 1 (§ 39 ods. 1 – údaje o počte a o odbornej spôsobilosti členov osádok vozidiel, o vozidlách a o technickej základni; prepravný poriadok a iné.) primerane vzťahujú i na konanie o zmene a zrušení, resp. odňatí licencie. Taktiež aj v zmysle § 18 písm. g/ vyhlášky č. 311/1996 Z. z., návrh na začatie konania o udelenie, zmenu alebo zrušenie, resp. odňatie dopravnej licencie obsahuje opis technickej základne potrebnej na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy, počet a stav autobusov a počet osádok autobusov, revízorov a dispečerov a ich odbornú spôsobilosť, ak ide o povolenie alebo zmenu pravidelnej autobusovej dopravy. V rámci správneho konania boli k požiadavke na predloženie opisu technickej základne, počtu a stavu autobusov a počtu osádok autobusov,

revízorov a dispečerov doložené zo strany navrhovateľa „Zmluva o budúcej nájomnej zmluve so spoločnosťou KAR group, a. s., Ostrava a zmluva o budúcej dohode o dočasnom pridelení zamestnancov k inému zamestnávateľovi uzatvorená so spoločnosťou ČSAD LOGISTIK Ostrava, a. s.. V zmysle § 7 ods. 2 písm. d/ zákona o cestnej doprave, jednou z podmienok na zriadenie autobusovej linky je, aby žiadateľ vlastnil, alebo mal prenajatú technickú základňu na zamýšľanú prevádzku, vzhľadom k tomu, zo zmluvy o budúcich zmluvách nepreukazujú vlastnícky alebo nájomný vzťah, keďže zmluva o budúcej zmluve nie je zárukou, že žiadateľ, resp. dopravca bude mať zabezpečenú technickú základňu a následne bude poskytovať prepravné výkony, odporca ako správny orgán rozhodol o odňatí dopravných licencií. S tými skutočnosťami sa stotožnil a krajský súd. Na podporu svojich tvrdení považoval za potrebné uviesť, že v prípade, že by krajský súd náhodou rozhodnutie odporcu zrušil a následne by odporca konanie zastavil, tak navrhovateľ by nebol schopný na druhý deň nastúpiť a poskytovať prepravné výkony, a tým by opätovne porušil viaceré povinnosti ustanovené v zákone o cestnej doprave, na ktoré by odporca ako dozorujúci orgán musel opätovne začať správne konanie buď o odňatí licencií alebo o uložení pokuty, nakoľko ako navrhovateľ sám niekoľkokrát všade uvádza, že on je riadnym držiteľom licencií (jednou z povinností dopravcu je prepravná povinnosť) a nie žiadateľom.

Podľa odporcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli zakladať zmenu prvostupňového rozhodnutia a odvolanie je vo veľkej časti len genézou vývoja predmetného správneho a súdneho konania. Odporca sa nestotožnil ani s odvolacím dôvodom uvedeným v odvolaní, nakoľko podľa jeho právneho názoru, súd skúmal podmienky pre možné odňatie dopravných licencií a správne posúdil dôvody, ktoré musí žiadateľ splniť podľa citovaného zákona o cestnej doprave na udelenie dopravnej licencie. Dôvodom, pre ktoré odporca začal konanie o odňatí licencií je ten, že v dňoch 25. a 26.11.2008 nevykonával dopravca prepravné výkony, t. j. nesplnil si, prepravnú povinnosť voči občanom, a tým si nesplnil celý rad povinností vyplývajúcich mu zo zákona o cestnej doprave. V žiadnom prípade odporca nepostupoval voči navrhovateľovi s cieľom poškodiť ho, ale len dbal na dodržiavanie zákonných ustanovení zákona o cestnej doprave. Navrhovateľ mal možnosť opätovne po zrušení rozhodnutia a vrátení na ďalšie správne konanie predložiť odporcovi všetky relevantné podklady preukazujúce jeho nárok a korešpondujúce zákonnými ustanoveniami zákona o cestnej doprave. Túto povinnosť si navrhovateľ opätovne nesplnil, a tým nepreukázal dostatočne, že má zabezpečenú technickú a personálnu základňu na výkon dopravy. Z uvedeného jasne vyplýva, že navrhovateľ by nebol schopný pokračovať a vykonávať jeho hlavnú povinnosť

vyplývajúcu mu z predmetného zákona, t. j. prepravnú povinnosť. Stotožnil sa aj s právnym názorom súdu, že neopomenul navrhovateľovo právo na vyjadrenie sa k predloženým dokladom a že sme postupovali správnym úradným postupom. Ako z odôvodnenia vyplýva, zo strany správneho orgánu bolo nutne po predložení všetkých dokladov, vyhodnotiť ich, a to aj v rozhodnutí urobil. Po predložení týchto dokladov, resp. zmlúv už nebolo potrebné zo strany odporcu vyzývať navrhovateľa na ďalšie doklady, prípadné vysvetlenie, pretože zo zmlúv a z ďalších podkladov už jednoznačne vyplýval stav, ako si navrhovateľ predstavoval naplnenie požiadavky na personálnu a technickú základňu.

V zmysle vyššie uvedeného odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu potvrdil a zaviazal navrhovateľa uhradiť trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa tretej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l a nasl. OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba,

ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, resp. v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 OSP).

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania vyplýva, že predmetom preskúmacieho konania krajským súdom bolo rozhodnutie odporcu č. 434/2010/ODDD z 03.12.2010, ktorým odporca opätovne po prechádzajúcom zrušení svojho rozhodnutia rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 25Sp/3/2010 zo dňa 28.05.2010, odňal navrhovateľovi dopravné licencie

na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej autobusovej dopravy na vydané na prímestské autobusové linky vymenované v úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Pravidelnú autobusovú dopravu bol podľa § 7 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z. z. účinného do 29.02.2012 oprávnený vykonávať dopravca na základe dopravnej licencie, ktorú udeľuje a odníma správny orgán. Na každú autobusovú linku bola potrebná samostatná dopravná licencia.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 168/1996 Z. z. bolo možné povoliť zriadenie autobusovej linky možno, ak:

- a) žiadateľ spĺňa podmienky podľa § 2,
- b) pravidelnú autobusovú dopravu na trase jej dopravnej cesty umožňuje stav a priepustnosť pozemných komunikácií, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky,
- c) na vykonávaní vnútroštátnej pravidelnej autobusovej dopravy má záujem podľa § 14a samosprávny kraj alebo v mestskej autobusovej doprave obec,
- d) žiadateľ vlastní alebo má prenajatú technickú základňu na zamýšľanú prevádzku.

Dopravná licencia sa udeľuje vo vnútroštátnej pravidelnej autobusovej doprave na desať rokov, v medzinárodnej pravidelnej autobusovej doprave na päť rokov, ak žiadateľ nepožiadá o kratší čas. Platnosť dopravnej licencie zaniká uplynutím času, na ktorý bola udelená. Dopravná licencia sa udelí znova, ak sú splnené podmienky podľa tohto zákona (§ 7 ods. 4 zákona č. 168/1996 Z. z.).

Podľa § 7 ods. 6 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z. z. veta druhá odňať dopravnú licenciu možno vtedy, ak dopravca nie je schopný ďalej vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu z technických alebo podnikateľských dôvodov.

(Dôvody povolenia a odňatia licencie uvedené v citovaných zákonných ustanovení zákona č. 168/1996 Z. z. je totožný s dôvodmi uvedeným v ustanovení § 10 ods. 3 a ods. 10 písm. c/ zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave účinného od 01.03.2012.)

Podľa § 37 ods. 1 zákona o cestnej doprave, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(právny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], ak ďalej nie je ustanovené inak.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam navrhovateľa uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť ústava zaručuje každému. Ústavný súd Slovenskej republiky k tomu vyslovil právny názor, podľa ktorého ústava zaručuje právnickým osobám len tie práva, ktoré im vyslovene priznáva (pozri k tomu napr. PL. ÚS 13/97 a PL. ÚS 3/2008 – www.concourt.sk). Právo podnikat' sa popri základných zákonoch [zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“); zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov] vymedzuje aj v osobitných zákonoch, medzi ktoré patrí zákon č. 168/1996 Z. z. účinný do 29.02.2012 a t. č. zákon č. 56/2012 Z. z..

V konaní bolo nesporne preukázané, že dôvodom, pre ktoré odporca začal konanie o odňatí licencií bolo, že navrhovateľ ako licencovaný dopravca v dňoch 25. a 26.11.2008 nevykonával prepravné výkony, a že príčinou bol nedostatok vodičov, ktorí prešli od navrhovateľa k inému dopravcovi. Od toho času navrhovateľ prepravné výkony naďalej nerealizuje. Po doplnení dokazovania zo strany odporcu bolo potrebné posúdiť, či predloženými zmluvami, a to zmluvou o budúcej nájomnej zmluve so spoločnosťou KAR group, a. s., Ostrava a zmluvou o budúcej dohode o dočasnom pridelení zamestnancov k inému zamestnávateľovi uzatvorená so spoločnosťou ČSAD LOGISTIK Ostrava, a. s.,

navrhovateľ dostatočne preukázal zabezpečenie technickej a personálnej základne pre výkon dopravy.

Zabezpečením technickej a personálnej základne pre výkon dopravy v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 a ods. 6 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z. z. treba chápať súbor všetkých požiadaviek a predpokladov na schopnosť efektívne plniť všetky zákonné požiadavky týkajúce sa činnosti dopravcu. Vzhľadom na charakter činnosti dopravcu je logické, že licencia nemôže byť udelená na „skúšobnú dobu“, počas ktorej by dopravca postupne odstraňoval prípadné nedostatky, resp. v praxi overoval funkčnosť technickej a personálnej základne. To zároveň znamená, že aj držiteľ dopravných licencií musí po celý čas platnosti dopravnej licencie preukázať, že disponuje potrebnou technickou a personálnou základňou na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy.

Pokiaľ Obchodný zákonník obsahuje v ustanovení § 289 ods. 1 možnosť uzavretia zmluvy o budúcej zmluve (pactum de contrahendo), táto zakladá záväzok jednej alebo oboch zmluvných strán uzavrieť s druhou stranou určitú zmluvu. Osobitosť tejto zmluvy spočíva v predmete záväzku, ktorý z nej vyplýva. Ide o povinnosť uskutočniť právny úkon, t. j. uzavrieť zmluvu. Význam a účel zmluvy o zmluve budúcej tak, ako ho majú na mysli ustanovenia § 289 až 292 Obchodného zákonníka, treba chápať v jej funkcii, zachytiť v pevnej a záväznej forme dosiahnutú dohodu strán o tom, že chcú uzavrieť určitú zmluvu konkrétneho typu. Jej predmetom preto nemusí byť ešte konkrétne plnenie, keďže predmetom takejto zmluvy je len záväzok uzavrieť v určitej dobe príslušnú zmluvu, ktorá bude vlastným podkladom plnenia, o ktoré vo svojej podstate účastníkom takejto zmluvy ide.

V preskúmvanej veci navrhovateľ predložil Zmluvu o budúcej nájomnej zmluve zo 06.09.2010 na nájom 90 autobusov uzavretú podľa § 269 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka na dobu určitú – šiestich kalendárnych mesiacov odo dňa nadobudnutia jej platnosti – t. j. odo dňa podpisu oboma stranami.

Vychádzajúc z charakteru zmluvy o budúcej zmluve a jej dočasnosti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že zmluvu o budúcej nájomnej zmluve nie je možné považovať za splnenie zákonnej požiadavky zabezpečenia technickej základne.

K „Zmluve o budúcej Dohode o dočasnom pridelení zamestnancov k inému zamestnávateľovi“ treba uviesť, že pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom (§ 42 ods. 1 Zákonníka práce). Pracovnou zmluvou možno založiť pracovný pomeraj ešte pre jeho vznikom. Zákonník práce ani iný pracovno-právny predpis neustanovuje, v akom časovom predstihu možno založiť pracovný pomer pred jeho vznikom. Pracovné zmluvy uzatvorené s určitým časovým predstihom pred vznikom pracovného pomeru v aplikačnej praxi nahrádzajú predzmluvné typy, akým je napríklad zmluva o budúcej pracovnej zmluve, ktorú však podľa znenia ustanovenia § 1 Zákonníka práce nemožno považovať za právnu skutočnosť zakladajúcu pracovnoprávny vzťah (pozri Barancová H., Zákonník práce, Komentár, Bratislava, 2007).

Keďže technická a podnikateľská pripravenosť dopravcu na výkon povolenej činnosti dopravcu musí byť preukázaná od počiatku a po celú dobu výkonu dopravy, aby bolo možné posúdiť, či dopravca je spôsobilý ihneď po udelení povolenia riadne a sústavne plniť všetky povinnosti stanovené zákonom o cestnej doprave, nebolo možné zohľadniť ani „Zmluvu o budúcej Dohode o dočasnom pridelení zamestnancov k inému zamestnávateľovi“.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že pokiaľ samosprávny orgán rozhoduje podľa § 29a písm. a/ zákona č. 168/1996 Z. z. je jeho povinnosťou si zadovážiť všetky relevantné podklady ustanovené v § 40 tohto zákona, zistené skutkové okolnosti v súlade s § 46 a § 47 správneho poriadku vyhodnotiť a vysloviť právny názor, ktorým odôvodní svoje rozhodnutie, či už kladné vyhovie žiadosti o udelenie licencie alebo nie. Zákonodarca v ustanovení § 29a písm. a/ zákona č. 168/1996 Z. z. neupravil možnosť orgánu verejnej správy rozhodnúť o udelení alebo neudelení resp. o odňatí alebo neodňatí licencie, ale imperatívom ustanovil, že „udelí a odníma dopravnú licenciu“, z ktorých dôvodov nie je na uvážení správneho orgánu, či žiadosti o udelenie licencie vyhovie alebo nie a či za zákonom daných podmienok licenciu odníme alebo neodníme. Ani aplikácia podmienok ustanovených v § 7 ods. 6, písm. c/ zákona č. 168/1996 Z. z. nie je založená výlučne na správnom uvážení samosprávneho kraja, ale ide o posúdenie právnej otázky, či dopravca je schopný ďalej vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu z technických alebo podnikateľských dôvodov alebo nie. Z uvedených dôvodov najvyšší súd poukazuje na to, že v danej veci nebolo na uvážení žalovaného správneho orgánu, či navrhovateľovi licenciu

odníme alebo neodníme (k tomu pozri bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/154/2010 z 24.11.2010 - www.nsud.sk).

V súlade s uvedenými zisteniami Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd dospel k záveru, že odporca licenciu odňal navrhovateľovi opodstatnene, pričom nekonal nad rámec Ústavy Slovenskej republiky a nad rámec zákona, ak skúmal v rámci pripravenosti odporcu, či a ako je schopný zabezpečiť plnenie povinností stanovených zákonom o cestnej doprave.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel tiež k záveru, že po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie krajským súdom odporca súc viazaný právnym názorom súdu doplnil dokazovanie a na jeho základe dostatočne zistil skutočný stav veci, z ktorého vyvodil i správny právny záver (§ 3 ods. 2 v spojení s § 32 ods. 1 a § 33 ods. 2, ako aj v spojení s § 46 a s § 47 ods. 3 správneho poriadku) postupujúc v súlade s ustanoveniami zákona o cestnej doprave a príslušného v čase rozhodovania platného vykonávacieho predpisu (vyhláška č. 311/1996 Z. z.). Najvyšší súd v konaní odporcu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak rozhodnutie odporcu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval dôvody uvedené v odvolaní navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu za nespôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že účastníkom konania nepriznal ich náhradu, nakoľko navrhovateľ nebol

v konaní úspešný a odporcovi preto, že mu tieto nevznikli a ani mu zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u ě n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková